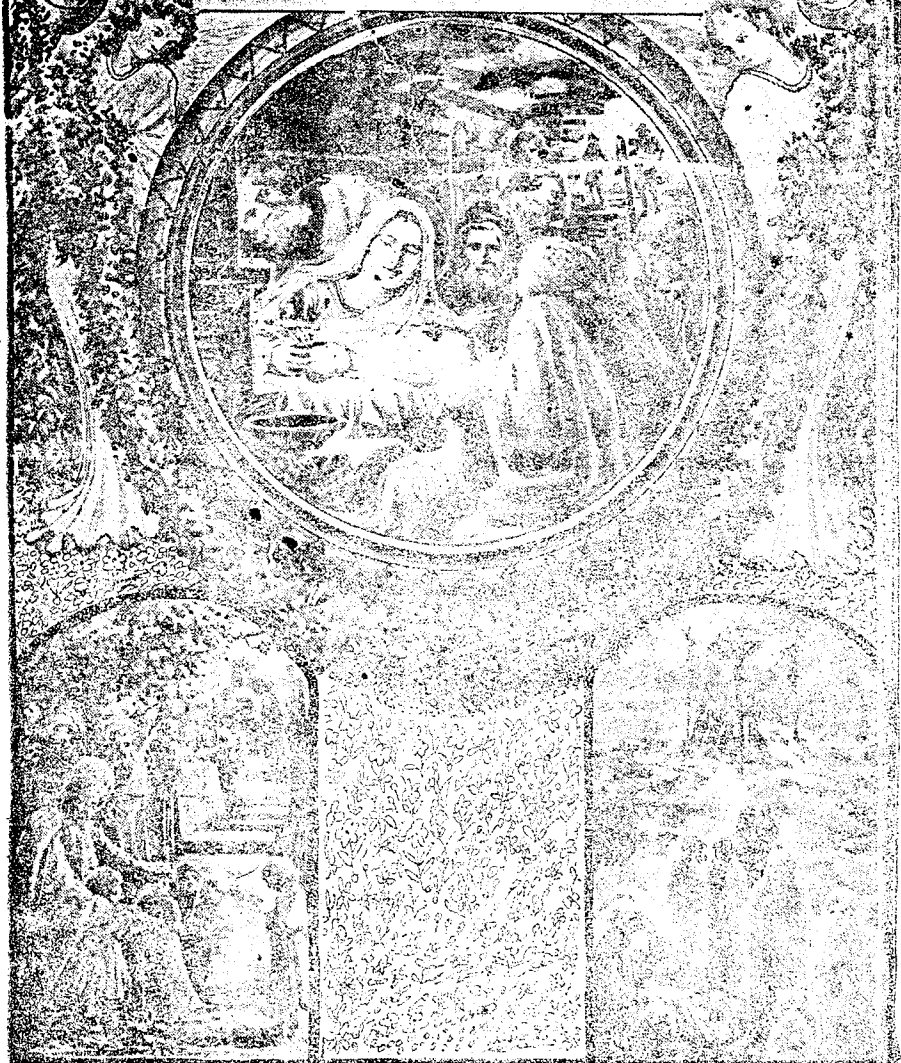

PA 565

НИТЧЕВИЗ

Година VIII.

1929 — 1930

Книжка I.

Редакционни съобщения

I.

Всички, които задържаха окръжното ни писмо № 208, считаме вече за редовни абонати. Като имъ изказваме нашата сърдечна благодарностъ, най-учтиво ги молимъ, при първо улеснение, да ни изпратятъ скромния абонаментъ и подпомогнатъ материално.

II.

Каквато и сума да се изпрати въ редакцията съ **пощенски записъ**, да се пише веднага писмо и обяснение защо се праща отъ кого, за да не ставатъ грѣшки при завеждането ѝ.

III.

Който иска отговоръ отъ редакцията на каквито и да било запитвания, да изпраща **пощенскиятъ разноски**: 2 лв. пощенска марка или отворена пощенска карта.

IV.

Не получена книжка, по една или друга причина, да се **поиска веднага** следъ получаването на следващата подиръ нея.

V.

Всичко що се отнася до списанието: пари, запитвания, ръкописи и пр. да се изпраща на адресъ: Редакция „Витлеемъ“ — Варна.

Отъ редакционния комитетъ.

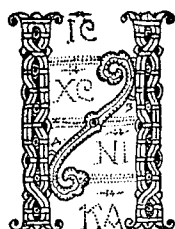
№ 319 - 25. IX, 1929 г.

Год. VIII.

1929—1930

Кн. 1.

Новиятъ Завѣтъ.

И. С. Никитинъ.

змъченъ отъ суровия животъ,
азъ не поднахъ за себѣ си съмъ намиралъ
въ думкѣ на СЛОВЕТО ПРЕВЪЧНО
източникъ на покой и нови сили.

Какъ мило дишатъ звуцкѣ имъ свети
божествена любовь, същени чувства,
и мжкнѣ на страдното сѣрдце
какъ скоро, скоро ги смиряватъ тѣ!...

Тукъ всичко въ чудно-стегната картина
представи ми е ясно Свети Духъ:
и тоя свѣтъ, що съществува нине
и Бога, Който него управлява,
и смисъла на земния животъ,
причината, цепъта и веговия край,
рождението на Сина Божь, Вѣчни,
и кръста и тръновия вѣнецъ.

Какъ сладко ъ да четешъ тѣзъ редове
и, четейки ги, тихо да се молишъ,
да плачешъ и уроци да почерпвашъ
отъ тѣхъ за твоята душа и умъ!

Какво сме длъжни като християни.

„По това ще ви познаят,
че сте Мои ученици“.

Ученици на Христа сме всички: малки и голѣми, които се наричаме християни.

Като християни, въ името Христово, сме едно семейство, деца на нашата родна Православна Църква. Нека не забравяме това никога и всѣкога да се стараемъ да бждемъ добри нейни синове, за да бжде добре и намъ и на родината ни, въ която сме се родили и, въ която живѣемъ.

Да бждемъ добри деца на Църквата, трѣбва да бждемъ добри ученици на Христа — добри християни.

Единъ день, когато следъ Христа бѣха тръгнали много хора, за да чуятъ Неговото свето учение, Той се възкачи на една планина, седна на високо мѣсто, за да го виждатъ всички и каза:

„Вие вървите следъ Мене день и нощъ, слушате Ме като ученици и вървате въ думитѣ Ми. Останете за винаги такива — Мои последователи, Мои ученици — християни. Запомнете добре думитѣ Ми и ги изпълнявайте. По това ще ви познаят, че сте Мои ученици.

1. **Обичайте се като братя!**

Вие сте слушали, че бѣ казано на старитѣ: „Не убивай, защото ще отговаряшъ предъ сѣда“.

Азъ пъкъ ви казвамъ: не само не убивай, но и не обиждайте никого съ думи:

2. **Бждете честни и се не кълнете въ Бога!**

Слушали сте още, че старитѣ казваха: „Не пре-

стѣпвай, дадената предъ Бога клетва“.

Азъ пъкъ ви казвамъ: не се кълнете, бждете тъй честни, че като кажете нѣщо, всѣки да ви повѣрва.

3. Прощавайте си взаимно погрѣшенията!

Слушали сте още, че старитѣ казваха „Око за око, зжбъ за зжбъ.“ Азъ пъкъ ви казвамъ, да се не противите на злото. Ако нѣкой те удари отъ едната страна, обърни му и другата, но не посягай да го ударишъ и ти.

4. Обичайте враговетѣ си!

Благославяйте ония, които ви проklinятъ; правете добро на тия, които ви пакостятъ, за да бждете синове на вашия небесенъ Отецъ.

5. Бждете милостиви!

Но гледайте, когато давате милостиня, лѣвата ти рѣка да не знае, какво дава дѣсната. Милостинята ти дадена за показъ предъ хората, е лицемѣрие. Богъ вижда и на скрито.

6. Бждете щедри!

Не си събирайте богатства на земята, дето ги яде молецъ, ржда ги разяжда и крадци крадять: но събирайте си богатства на небето, дето ни молецъ, ни ржда ги ядатъ, ни крадци крадять. Най-голѣмото ти богатство да сж добритѣ ти дѣла, съ които ще се явишъ предъ Бога следъ смъртъта си.

7. Не осжждайте другитѣ!

Нѣма човѣкъ безъ грѣшки. Само Богъ Отецъ е безгрѣшенъ. Не говорете лошо за другитѣ, Не осжждайте, не клеветете, защото съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се върне.

8. Правете добри дѣла!

Не всѣки, който казва: Господи, Господи! ще влѣзе въ Царството Небесно, а оня, който изпълнява волята на Моя Отецъ Небесенъ, като прави дѣла, които сж споредъ Неговия законъ.

9. За всичко се молете Богу!

Но молете се тайно и искрено, а не предъ хората за показъ — лицемѣрие.

Слънчева мжка.

Йорданъ Ковачевъ
„Възраждане“

атжгува слънце горе на небето,
Трепкаты гаснѣятъ огнени зари;
Бавно, изморено то си задъ морето
Рано ликъ печаленъ съсъ нерадостъ скри.

Слънчовата майка, свойто свидно чадо
Мълчалива срещна на лазуренъ прагъ,
Мжката му тайна тя съ тревога гледа
И го съ погледъ пие безъ да стори знакъ.

Сладката вечеря слънце не опита
И съ въздишка падна въ облачно легло,
Ала сънь не слѣзе нему на очитъ,
Бръчки не разкриха ясното чело.

И едва въ предутринъ сънь надви на мжка,
Стихна болка люта и душевенъ смутъ,
Ала майка стара вечъ огнище стъкна
И сина си буди за сияенъ трудъ: —

„Пробуди се, сине, пробуди се, златенъ,
Ранна се зорница вече умори,
Въвъ предутринъ тъмна, въ мрака необятенъ
Самъ-сама, горката, горе до зори.

Пъргави селяци три пжти отъ двора
Все за тебъ поглеждатъ съ шепа надъ очи,
Ала ти, сънливко, за работни хора
Още не си стрелналъ първитъ лжчи.

Измори и птички съ часове да пѣятъ
Кацнали на вѣйка надъ безброй гнѣзда,
А сърнитѣ горски чакатъ и не смѣятъ
Въ тъмнина да търсятъ ручей за вода.“

„Не буди ме, мамо, не буди ме, мила,
Нека въ сънь укрепне морното сърдце;
На кого е нужна мойта вѣчна сила?
На кого да грея съ ясното лице?

Вече ми дотегна, изъ просторъ пустиненъ
Да се скитамъ моренъ по нагоренъ друмъ,
Сякашъ съмъ за нѣщо грѣшенъ и повиненъ
Или съмъ изгубилъ своя бистъръ умъ.

Никой ме не търси, никой ме не знае,
Нито отзвукъ има отъ борби безброй,
Мравката нищожна зарадъ менъ нехае,
Всичко живо има другъ другаръ и свой.

Азъ защо ще ида, чужденецъ неканенъ,
Всѣкжде проникналъ съ лжчъ и свѣтлина?
Нека вече бжда азъ за всичко страненъ
И си самъ почина въ хладна синина.“

Майка синъ поглежда съсъ гальовенъ погледъ,
Мждра мисль кити старата глава,
Да пробуди съ благодъ синовия полетъ
Тя съ трепетъ търси огнени слова: —

„Ахъ да би имала твоя образъ — пламъкъ,
Ахъ да бѣхъ катъ тебе, сине, вѣчно младъ
Бихъ животъ вдѣхнала азъ на всѣки камъкъ
И въ лжчи сторила всѣки мракъ и хладъ!

Дай ми лжкъ небесенъ и стрели свѣтливи,
Дай ми, азъ, и стара, тебъ ще отменя,
Съсъ очи угасли и съ ржце трепливи
Ще запала изтокъ, ще спася деня.

Но да се не каже думата ужасна,
Думата горчива за великъ животъ:
Слънцето угасна, слънцето угасна
Горе изъ вълнитѣ на ефиренъ сводъ!

Ахъ ти, чедо свидно, златна моя гривна,
Не роптай предъ Бога за завиденъ дѣлъ,
Че за трудъ сияенъ, за поржка дивна
Тѣй високо тебе е саминъ извелъ.

И самъ Той чрезъ тебе въ небеса сияе,
А въ гърдитъ сѣвга прѣстѣтъ Му чертай
Най-велика правда, що всемира знае: —
Другитъ да сгрѣешъ, себе си раздай!“

Рипна слънце младо надъ несгода тѣпа,
Трѣсна и разжрши младата снага, —
„Дай да те цѣлуна, моя майко сѣпа,
И за своето мѣсто тичамъ ей сега!“

И на изтокъ бликна самородно злато,
Пламна висината, пламнаха води,
Съ майчинитъ думи силни и крилато,
Слънцето отново мрака победи.

Духовна храна.

азано е: „Не само съ хлѣбъ се живѣе“. Питахъ единъ день свещеника: Отче, защо четешъ постоянно религиозни книги? Нали знаешъ вече какво иска Богъ отъ човѣка.

Свещеникътъ ми отговори: „Защо ти и днесъ търсишъ хлѣбъ? Вчера не яде ли?“

— Хлѣбътъ е друго, отче. Азъ търся него и го ямъ, за да живѣя.

— И азъ за това постоянно чета религиознитъ книжки, за да живѣя, отговори ми свещеникътъ. Хлѣбътъ е потрѣбенъ за подържане тѣлото, а книгитъ — за подържане душата. Религиозно-нравственитъ и полезнитъ книги сѣ нашата духовна храна.

Божий пръстъ.

„Слава Тебе Боже, слава Тебе!“

Оловинъ часъ вече минаваше, отъ какъ учительтъ бѣше въ отдѣлението и предаваше, когато се отвори вратата на стаята и влезе Михаилъ Илиевъ запъхтянъ. Учителтъ спре предаването, втрени погледъ въ Михаила и строго запита:

— Кжде бѣше до туй време?

— Ходихъ на пощата, Господинъ учителю, да подамъ телеграма. Преди мене имаше други, които трѣбваше да почакамъ и закъснѣхъ.

— Лжже, Господинъ Учителю, се обади Крумъ Малевъ, неговъ съседъ.

Михаилъ заплака, горчиво заплака съ ридание. Учителтъ се разчувствува и се помъчи съ ласки да го успокои.

— Защо плачешъ Михаиле, кажи ми истината и азъ ще ти извиня закъснението.

Презъ сълзи Михаилъ каза:

— Не лжжа, господинъ учителю, Крумовата майка е много болна. Сестричето му е самичко, горкото, около нея. Баща ѝ билъ въ София по работа. Направили телеграма, за да го извикатъ. Крумъ отказалъ да я подаде. Като минавахъ покрай тѣхъ, сестричето му съ сълзи на очи ми разправи всичко това и ме помоли да занеса телеграмата въ пощата и я подамъ. Услужихъ, господинъ учителю, както Ви казахъ, а Крумъ ме нарича лжжецъ.

Крумъ бѣше изгубилъ и ума и дума. Всичко това, което разправяше Михаилъ, бѣше истина, а той се осмели да го обиди. И то горчиво да го обиди...

Учителтъ трогнатъ до сълзи пригърна Михаила и самъ го заведе до мѣстото му, като му каза:

— Успокой се, Михаиле, твоята постъпка е за похвала. Постъпвай презъ цѣлия си животъ така и Богъ Милостивъ ще те възнагради щедро за добритѣ ти дѣла.

На Крума учителѣтъ въ този моментъ нищо не каза. Когато удари звънецѣтъ, извика го при себе си въ учителската стая. Какво му е говорилъ—незнаемъ. Видѣхме го като излѣзе просълзенъ, прибра си книгитѣ и си отиде. Върна се въ училище следъ три дни, но вече сиракъ, безъ майка.

Притчи Соломонови.

1. Мждъръ синъ радва баша си, а глупавъ синъ е тѣга на майка си.
2. Неправедни съкровища не докарватъ полза, а правда отъ смъртъ избавя.
3. Господъ не ще допусне да гладува душата на праведника, а богатството на нечестивцитѣ ще изтрѣгне.
4. Лѣнива рѣка докарва сиромашия, а рѣката на прилежитѣ обогатява.
5. Който събира презъ лѣтото, е разуменъ синъ, а който спи презъ жетва, е безпѣтенъ синъ.
6. Каквото е оцетъ за зѣби и димъ за очи, това е и лѣнивецѣтъ за ония, които го прашатъ.

Книга притчи Соломонови
Глава 10.

Лични и обществени врагове.

Сарацинскитѣ мѣдрѣци, казали единъ пѣтъ на свети Константина: „Ако Христосъ е вашъ Богъ, то защо не постѣпвате, както ви заповѣдва Той? Той ви заповѣдва да се молите за враговетѣ си, добро да правите на тѣзи, които ви мразятъ и гонятъ. А вие постѣпвате противно на това. Ако нѣкой ви обиди, вие грабвате орѣжие, излизате на война и убивате.“

Като изслушалъ това, свети Константинъ ги попиталъ: „Ако въ нѣкой законъ сѣ написани две заповѣди, то кого ще наречете истински изпълнителъ на закона: този ли, който изпълнява едната заповѣдь или този, който изпълнява дветѣ?“

— Разбира се, по-добъръ е този който изпълнява дветѣ заповѣди, отговорили сарацинитѣ.

Тогава св. Константинъ имъ казалъ: „Като ни е заповѣдалъ да се молимъ за тѣзи, които ни обиждатъ и да имъ правимъ добро, Иисусъ Христосъ сѣщо е казалъ, **че нѣма по-голяма любовъ отъ тази, да положи човѣкъ душата си за своитѣ приятели.** За това ние търпимъ обидитѣ, които причиняватъ всѣкому лично, но приятелитѣ и отечеството си защищаваме, като полагаме за тѣхъ, споредъ думитѣ на Спасителя, душитѣ си.“

Прот. Йорданъ Стойковъ.

Ти, Господи Иисусе.

Кой даде на орела
Могъщитѣ крила,
Та да лети безспирно
Катъ пусната стрела?

На славея кой даде
Гласътъ омаень-чаръ, —
На лвътъ сила вдѣхна,
Та стана съ право царъ?

Кой даде красотата
На пѣстрата джга
И бѣлотата чудна
Кой даде на снѣга?

Кой даде миризъ сладка
И съ чистичка роса
Ожпа цвѣтицата
Отъ ведре небеса?

Кой ручеятъ планински
Направи тѣй игривъ,
Подвиженъ, сладкопоенъ,
Тѣй хубавъ и красивъ?

Кой пална на небето
Тѣзъ хляди звезди
И слънцето златисто,
Що вѣчно тамъ седи?

На бурята кой даде
Тазъ сила, тая мощъ, —
Премждро кой направи:
Следъ день да иде нощъ?..

— Ти, Господи Иисусе —
Предвѣчния Отецъ,
На всичко, всичко що си
Начало и конецъ?

Люб. Бобевски.

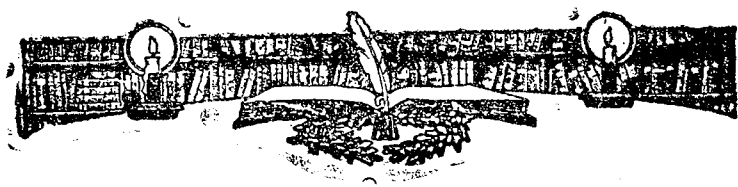
За Светото Евангелие.

ележитиятъ руски писателъ С. М. Достоевски е билъ изпратенъ известно време на заточение въ Сибирь. При преминаване на заточеницитъ презъ Tobolskъ; добри хора подарили на Достоевски Св. Евангелие. Съ това Евангелие великиятъ писателъ не се раздѣлилъ до самата си смъртъ. Пазилъ го като очитъ си и го четѣлъ съ най-голѣмо благоверие.

Дълго време следъ възврѣщането му, легналъ боленъ и понеже не можелъ самъ да чете, чела му Св. Евангелие жена му. Единъ день тя, като отворила Евангелието, прочела: „А Иоанъ Го възпираше и думаше: азъ имамъ нужда да се кръстя отъ Тебе, а Ти ли идешъ при мене? Но Иисусъ му отговори и рече: остави сега, не Ме задържай; защото тъй намъ подобава да изпълнимъ всѣка правда“.

Достоевски, като изслушалъ съ внимание прочетеното, казалъ на жена си: „Ти чувашъ — **остави сега**, не ме задържай; значи, ще умра. Предай Св. Евангелие на сина ми, като мое благословение. Боже, каква книга е това Светото Писание, какво чудо и каква сила сж дадени съ нея на човѣка! Сѣкашъ въ нея е изваянъ свѣтътъ и човѣкътъ и характеритъ човѣшки, и наречено е съ име всичко и е указано за вѣки-вѣковъ, Обичахъ и обичамъ тая книга. Нека не се отдѣля и той отъ нея! Гине народътъ безъ Словото Божие, понеже душата му жедува за това Слово и за всѣко прекрасно творение“.

Него день, два часа следъ описаната случка, Достоевски умрѣлъ.

Страданията на Христа.

о трѣбваше още да се чака, да се чакатъ ония двема разбойници, които бѣха осѣдени на смъртъ едновременно съ Исуса. И Той чакаше, обсипанъ съ присмѣхи, викове, нападки и проклетия отъ страна на събралата се тѣпла.

Най-сетне, шествието се показа: войници съ копия, палачи съ кръстове и двама разбойници. Народътъ викаше и ги подканяше по-бързо да вървятъ.

Палачитѣ донесоха кръста и го оставиха на двора. Нѣкой отъ тѣлната извика: „Нека самъ носи кръста Си! Неговъ е кръстътъ — самъ да го носи!“ Така и направиха. Превързаха кръста съ връвъ, стовариха го върху плещитѣ на Исуса и Го подкараха.

Цѣлата тѣпла съ викове и буйства трѣгна подиръ Него. Всички се радваха.

А Христосъ съ сила понесе голѣмия кръстъ по камънитѣ и пѣсѣка. Отслабналитѣ му рѣще и крака треперѣха. Кръвта течеше по лицето Му и се смѣсваше съ капкитѣ студенъ потъ.

Тежкиятъ пѣтъ се издигаше все нагоре по високия хълмъ, на който обикновено разпъзваха престѣпницитѣ. Тоя хълмъ се казваше „Голгота“ или „Лобно (кланиево) мѣсто“, може би, за това, че тукъ въ земята имаше много кости и черепи. Отъ една страна хълмътъ бѣ стрѣменъ, отваряше се голѣма пропастъ, въ която подиръ смъртното наказание хвърляха кръстоветѣ, бѣсилкитѣ и тѣлата на убититѣ.

Хълмътъ бѣше внѣ отъ града, на разстояние сто крачки и къмъ него се отиваше презъ една врата въ градскитѣ стени, която се наричаше „сѣдна“. Внѣ отъ града, споредъ свещения обичай, иудеитѣ изкарваха ония животни, които принасяха очистителна жертва. Сега вмѣсто тая жертва вървѣше самъ Христосъ, „невинното агне“, Който пое на Себе Си грѣховетѣ на цѣлия свѣтъ. Той отиваше като изкупителна

жертва, да прояве Своята праведна кръв за грѣховете на всички хора.

Той бѣ поведенъ на западъ отъ Пилатовия дворецъ по една тѣсна уличка, цѣла заприщана отъ народъ.

Христосъ вървѣше и носѣше своя тежъкъ кръстъ, но силитъ му отпадаха и отслабваха. Той се спираше, препрѣваше и най-сетне, като измина сто двадесетъ крачки отъ двореца, на единъ голѣмъ завой, падна и не можеше да стане. Биха Го съ върви, ритаха Го съ крака, но Той не можеше да се повдигне.

Злобата и свирепостта на враговетъ и палачитъ Му стигнаха до крайностъ. Първитъ редове бѣха отишли напредъ, отнесоха кръстоветъ, отведоха разбойниците, и тукъ — неочаквано препятствие. Никой отъ стоящитъ наоколо побѣснѣли иудеи, срещу каквото и да било, не искаше да пипне кръста на Христа. Да се докоснатъ до него, значеше да се осквернятъ. Той бѣ ужасно, позорно орждие за смъртно наказание, дърво на смъртта. Палачътъ остана самъ, другитъ заминаха напредъ: Що да се прави?

Единъ случай дойде на помощъ. По пѣтя насреща идеше единъ чужденецъ, нечистъ езичникъ — Симонъ, родомъ отъ Киринаея, главенъ градъ на Декаполъ, въ Сирия. Той, разбира се, не искаше да влачи кръста, но го принудиха. Палачътъ повдигна Исуса, и всички потеглиха напредъ.

Лицето на Исуса бѣ окървавено и опрашено. Главата Му бѣ кимнала на страни. Той едва вървѣше и се препрѣваше. Множество народъ излизаше изъ къщитъ си и гледаше страшната процесия.

Една жена, на име Вероника, отъ далечъ видѣ блѣдното окървавено лице на Исуса. Сърдцето ѝ се сви отъ жалостъ. Тя взе една чиста кърпа, намокри я съ вода, затече се и я подаде на Исуса, да изтрие измъченото Си лице. Исусъ се спре за нѣколко секунди, изтри Си лицето и повърна кърпата на Вероника. Тя я погледна и съ радостенъ викъ се затече къмъ къщата си.

На кърпата бѣ отпечатанъ ликътъ на Спасителя въ тръновъ венецъ. Туй бѣ последно чудо, което Христосъ извърши на нашата земя.

Въ туй сѣщото време по другъ по-правъ пѣтъ бързаше къмъ Голгота друга процесия, Ученицитъ на Исуса, майка Му, Марта, Магдалина и други „иерусалимски жени“, бѣха се научили вече, че любимиятъ имъ учителъ и Господъ е осъденъ на страшно наказание. Гръмнати отъ известието, тѣ се затекоха по най-правия пѣтъ, който водѣше къмъ Голгота. И тѣ пристигнаха тамъ въ сѣщото време, когато и Христосъ се изкачваше. Тѣ Го видѣха подигранъ, окървавенъ, и виковете отъ ужасъ се изтръгнаха отъ любещитъ имъ гърди.

Христосъ трепна. Силитъ му воднага се върнаха. Той се изправи, обърна се и имъ извика:

— Дъщери и жени иерусалимски, не плачете за Мене! Плачете за себе си и за своите деца! Плечете за онзи страшенъ день, когато всички ще извикатъ: блажени сж бездеткинитъ; и на горитъ ще викнатъ: паднете отгоре ни, скрийте ни отъ страшния гнѣвъ на Господа!...

Но Христосъ не бѣ оставенъ да се изкаже. Враговетъ Му, които Го обикаляха, веднага завикаха. Нѣкои отъ ново почнаха да Го биятъ, а палачътъ Го хвана и посведе нагоре по хълма.

Тѣ вървѣха, бързаха. Оставаха още нѣколко крачки. Отъ върха на хълма вече се чуваше шумния говоръ. Дълбокитъ дупки за кръстоветъ вече бѣха изровени.

Предъ самия върхъ на Голгота имаше една малка пещера. Тукъ довеждаха осжденитъ на смъртъ. Даваха имъ да пиятъ ароматно вино, смѣсено съ смирна. Туй вино притжпваше съзнанието и намаляваше болкитъ и страданията. Но Иисусъ се отказа отъ виното. Той самъ бѣ казалъ на последната вечера съ ученицитъ Си, че вино гроздово нѣма да пие на земята. При това, той искаше съ пълно съзнание да изпие пълната чаша на страданията за всички хора. Той помоли само да Му дадатъ чаша вода да пие. Войниците Му дадоха оцетъ, който винаги се донасяше, когато трѣбваше да се прилага нѣкое смъртно наказание. Кислотата утолява жаждата. Но тѣ му дадоха горчивъ, неприятенъ оцетъ, смесенъ съ горчица (злъчка). Тойкуси, но не пи. И като се оправда надъ Него пророчеството на псалмопѣвеца: „Дадоха ми за храна злъчка и съ оцетъ ме напоиха“ (68, 22).

Въ туй време при вратата на пещерата се показа майка Му, а малко по-нататкъ другитъ жени и моми отъ Иерусалимъ.

Безъ да продума, Христосъ падна въ пригръдкитъ на майка Си. Нейнитъ ридания кжсаха сърдцето Му. Нейнитъ сълзи миеха кръвта по главата и лицето Му. Но нито дума тѣ не можаха да си кажатъ.

Враговетъ бързаха. Тѣ искаха по-скоро да Го видятъ на кръста. Тѣ Го хванаха и завлѣкоха на самия върхъ на хълма. Тамъ духаше силенъ вѣтеръ. Той гонѣше тежкитъ мъгли, повдигаше цѣли облаци прахъ и засипваше съ него тълпата.

Палачитъ почнаха да събличатъ дрехитъ на Иисуса.

Доведоха Го на кръста и Го бутнаха върху него.

Той падна.

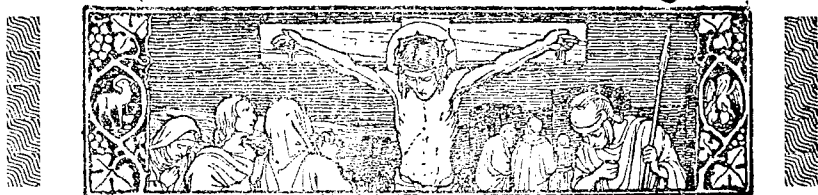

И веднага нѣколко души палачи се нахвърлиха, разтегнаха Му ръцетѣ и краката, притиснаха ги здраво о дървото и почнаха да набиватъ въ тѣхъ гвоздеитѣ.

Кръвта бликна отъ Иисуса и се разлѣ.

Тя се лѣ за всички ни, за цѣлото човѣчество. Чистата, светата кръвъ на великия невиненъ Страдалецъ!

Приковаха Го. Изправиха голѣмия кръстъ и го спуснаха въ дълбоката дупка. Той се удари глухо о земята, разлюлѣ се, затрепера и ранитѣ на Господа зинаха съ ужасни, нетърпими болки. Отъ тѣхъ още по-силно потече на земята невинната кръвъ.

И земята като че ли се потърси отъ това нечувано, безчовѣчно злодѣйство. . .

Прот. Йор. Стойковъ.

Мисли на велики хора **за ръководство въ живота.**

1. Никой не може да бжде добъръ и праведенъ, ако не желае на брата си това, което желае на себе си.

2. Бждете добри!

Добротата е нужна за душата, както здравето за тѣлото.

Толстой.

3. На другитѣ прощавай всичко, но на себе си — нищо.

Лат. поговорка.

4. Дълбоката рѣка нѣма да се размѣти отъ това, че сж хвърлили въ нея камъкъ; и оня човѣкъ, който се възмути отъ оскръблениа, не е рѣка, а локва. Нека помнимъ, че всички ще се върнемъ въ земята, за това нека бждемъ смирени и кротки.

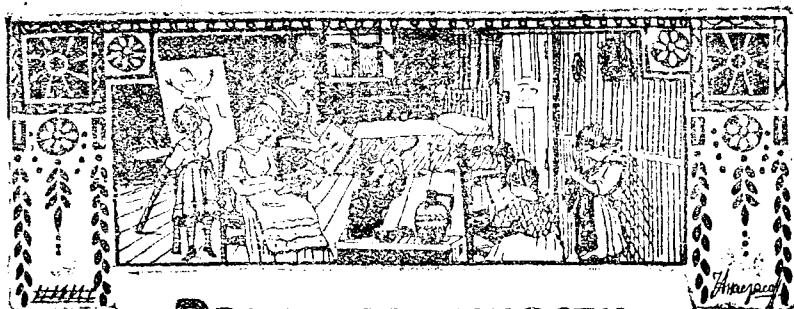
Свади.

5. Истинско мъжество е не да викашъ смъртта, но да се боришъ съ бедствията.

Сенска.

6. Отчаянието е най-голѣмата наша грѣшка.

Вовенаргъ.

Разни сръчности.

СХОДНИ ДУМИ:

1. При едно хубаво име, като прибавите сричката **на**, ще изговорите моето. Какъ се казвамъ?
2. Изговорите ли ме правилно, приятелъ съмъ на тревата, но замѣните ли първата ми буква съ **К**, ставамъ неинъ врагъ. Коя съмъ?
3. 1, 2, 3, 4 — превозно средство.
1, 2, 5, 4 — земледѣлско сечиво.
1, 2, 6, 4 — по всѣко дърво.
1, 2, 7, 4 — по всѣко животно.

ГАТАНКИ:

4. Безъ езикъ, безъ уста, като викне, махлата събира.
5. Мазна, дрипава — да я не погледнешъ, а предъ царя излиза.

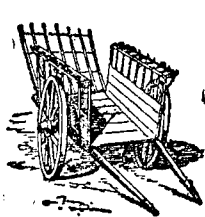
РЕБУСЪ.

6.

К

А

РО ?

ВА !

Тайни квадратчета:

7. а а а а
а а к р
н н н о
о д с с

8. + ож +
+ ри +
+ ит +
+ зо +

9. к
а к а
к р к п к
а к а
к

НАГРАДИ.

Които отъ абонатчетата ни разрешатъ правилно всичкитъ 8 номера отъ сръчноститъ, ще получатъ наградата **ученическото календарче „Витлеемъ“** за учебната 1929 — 1930 година.

Библиотека „ВИТЛЕЕМЪ“

Въ редакцията на сп. „Витлеемъ“ се намиратъ въ ограничено количество цѣли годишнини отъ списанието — подвързани и неподвързани.

Ония отъ нашитѣ абонати и други, които искатъ да си набавятъ нѣкоя годишнина, плащатъ по 40 лв. за подвързани и 30 лв. за неподвързани годишнини.

Които искатъ и седемтъхъ годишнини, плащатъ 220 лв. за подвързани и 160 лв. за неподвързани течения.

Разносжитѣ по изпращането на поржчкитѣ сж за смѣтка на редакцията.

„Витлеемъ“

Подвързани годишнини:		Неподвързани годишнини:	
I год.	40 лв.	I год.	30 лв.
II „	40 лв.	II „	30 лв.
III „	40 лв.	III „	30 лв.
IV „	40 лв.	IV „	30 лв.
V „	40 лв.	V „	30 лв.
VI „	40 лв.	VI „	30 лв.
VII „	40 лв.	VII „	30 лв.
Всички за 220 лв.		Всички за 160 лв.	

Литургия

и **Св. Иванъ Златоустъ**, наредилъ и приспособилъ за двугласенъ хоръ **Ал. Кръстевъ**, диригентъ на катедралния хоръ — Варна. **Цена 25 лева.**

За поржчки отъ 5 книжки и повече, прави се 20 на сто отстъпка.

УЧЕНИЧЕСКО

календарче „ВИТЛЕЕМЪ“

за учебната 1929—1930 год., съ избрано религиозно нравствено съдържание и хубави картинки. Цена 4 лв. За повече отъ 10—20 на сто отстъпка.

Адресъ: Редакцията „Витлеемъ“ — Варна.

Открива се подписката
за VIII годишнина (1929—1930 учебна година
на списанието

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за децата на Православната Църква

Списанието е одобрено от М-вото на Народното Просв. с заповѣдъ № 1286 отъ 1923 г. и препоръчано отъ Св. Синодъ — Църк. в-къ 1923 г.

Сп. „ВИТЛЕЕМЪ“ презъ осмата си годишнина (1929—1930) ще излиза всѣки месецъ отъ октомврий до май включително съ подбрано и надлежно прегледано отъ специаленъ редакционенъ комитетъ религиозно-нравствено четиво.

На абонатитѣ си ще даде:

1. Осемъ книжки съ добре подбранъ материалъ и картинки.
2. Стенна училищна програма, съ 1 кн.
3. Хубаво джебно календарче за 1930 г., съ III книжка.
4. Здрава и разкошна папка за запазване книжките. Ще се изпрати на предплатилитѣ абонати съ Коледната книжка.
5. Много награди за сполучливо отгатнати ребуси, гатанки, задачи и своб. съчинения — отдѣлъ „Разни сръчности“.

Годишенъ абонаментъ 40 лв. предплатени. За странство 50 лв.

На настоятелитѣ правимъ следнитѣ отстъпки:

1. За 3 напълно предплатени абонамента имъ изпращаме даромъ „Сборникъ за религиозно-нравствени забави и вечеринки“. (Нова книга подъ печатъ, която ще се разпрати на настоятелитѣ по Коледа).
 2. За 5 абонамента — едно год. течение отъ списанието.
 3. За 6 до 10 абонамента — 20% отъ абонамента и „Сборника за религиозно-нравствени забави и вечеринки“.
 4. За 11 до 20 абонамента — 20%, едно годишно течение отъ списанието и „Сборника за религиозно-нравствени забави и вечеринки“.
 5. За повече отъ 20 абонамента — редак. прибавя още една премия: книгата „Мъдростъ и съдба“ отъ Метерлингъ.
- Всичко за списанието: пари, писма, ръкописи и пр. се изпраща на адресъ:

редакция сп. „ВИТЛЕЕМЪ“ — Варна.